

Poštšina plačana
v golovini

15. IX. 1932

Krat, _____ prilog.

030026446

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

SEPTEMBER

LETNIK II. ŠTEV. 1

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja prof. Ante Kordin.

Uredništvo: Ljubljana, Ulica stare pravde 6.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1.

Tisk in klišei Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 1. štev.:

Po Celju in Št. Vidu — Na križpotju (pesem) — Škofu Rožmanu (pesem) — Molitev — Temeljna načela o umetnosti — Pismo — Telesna kultura — Sentvidski dnevi
Kako je bilo v Celju — Na soncu in zraku — Vitez (igra) — Alfredova skrivnost (povest) — † Ančki Mesarjevi — Naše slike.

Kongregacijski dijaški koledarček

Napovedali smo ga že 10. januarja 1932. Hoteli smo namreč, da kongregacijska mladina enotno usmeri gledanje na čas in na rast lastne osebnosti. Katoličani moramo svoj svetovni nazor globlje doumeti in doživljati, da bomo v življenju odločno in z uspehom uveljavljali svoja načela. Mi vsi čutimo, da je prvo in glavno pravilno vrednotenje verskega življenja, ki mora biti iskreno in polno. Ako smo se strnili v mogočno falango Marijinih pobornikov, moramo tudi javno pokazati svojo skupnost in silo. Naš koledarček naj bo simbol vsega tega in le škoda, da se ni že prej uveljavil. Slovenski katoliški dijak ga je vesel, ker je koledarček znanilec katoliške aktivnosti za povzdigo verske in moralne zavesti med dijaštvom. Zavedamo se važnosti verskega almanaha, ker poznamo napore katoliške akcije in vemo tudi, da je narodni in državni blagor v moralno in versko močni mladini. »Povejte ljubljeni mladini,« je rekel sv. oče Pij XI. 15. avgusta 1927, »koliko očetovske ljubezni imam do nje, koliko veselih upov stavim na njih kongregacije in kako željno pričakujem, da se bo dala voditi po starodavnem vzoru kongreganista.« Ali ni res, da bo mladina, ki je zbrana pod Marijinim praporom, vsak čas ohranila v zvesti ljubezni vse tiste vzore, ki edini morejo osrečiti človeško družbo?

Koledarček ima svojo popolno opravičenost. Oprema je sijajna, vsebina bogata, cena nizka. Načrt za platnice je izvršil inž. Iv. Pengov, okno v svet s križem in Marijinim znakom na čelu. Pesmice za vsak mesec so umetnina, morda najboljša lirika v zadnji dobi. Napisal jih je naš brat Benjamin. O vsebini se je kritika izrekla zelo pohvalno. Idejno polna je in tudi za praktično dijaško življenje je dovolj gradiva. Zlasti smo hoteli, da je tudi veliko praznega papirja za zapiske.

Naj ne bo nobenega kongreganista in kongreganistinje brez našega koledarčka!

Cenjena založništva prosimo, da nam pošiljajo knjige in liste v zamenjavo in oceno.

Tiskovni sklad »Naše Zvezde«. Obračamo se na dobre prijatelje, da preplačajo naročnino ali se sicer spomnijo velike naloge, ki jo vrši naš list — ne brez njihove podpore.

Uredništvo želi, da bi dijaki čim več poslali svoje pesmi in spise (literarne in znanstvene) v naš list. Kar je dobrega bomo priobčili. Prosimo tudi za poročila o delu v kongr. Odgovarjali bomo na vsa vprašanja, ki jih boste stavili, posebno v zadevi Vaše mladosti in rasti z religioznega vidika. Nadaljevali bomo krasno simbolično igro iz I. letnika »Vitez naše ljube Gospe« in ko dovršimo »Alfredovo skrivnost« imamo že pripravljeno novo dijaško povest »Berba za dušo« od E. Drouwena v prevodu g. ravn. A. Koritnika.

Uprava je razposlala to številko vsem lanskim naročnikom, ki naj ostanejo zvesti naši skupnosti, novi naj jo obdrže, ker list je sedaj mesečnik in bo primeren za vse fantovske in dekliske kongr. Gg. voditelji in poverjeniki podpirajte nas v delu za marijansko stvar. Denar pošiljajte sproti po ček, nakaznici 16.098. Agitirajte vsepovsod za »Našo Zvezdo«, ki je najcenejši dijaški list! Vsak naš dijak naj bo naročnik »Naše Zvezde«! Hočemo biti načelni — ne polovičarski!

1

*

II. letnik

1932-33

1. štev.

Po Celju in Št. Vidu

Jezuit. kolegij v Angliji
Kraljica miru

Lepo je bilo tam, lepše kakor smo pričakovali. In prva naša beseda naj bo sedaj: Hvala Bogu, od katerega prihaja vse dobro. Slava mu in čast — *Omnis honor et gloria!*

Drugo pa, kar mi prihaja v teh dneh venomer na misel, je tista Jezusova beseda: »Nihče, kdor roko položi na plug in se nazaj ozira, ni pripraven za božje kraljestvo.« (Lk 9, 62.) Storili smo korak naprej, in za nami mora biti vsa prejšnja morebitna neodločnost in povprečnost. Kdor je doživel Št. Vid in v rokah držal Kristusovo luč, je ugasniti ne sme več, nositi jo mora skozi življenje. Se še spominjaš? Molče smo se rili skozi temo do ognja, vračali pa smo se z lučjo v rokah in s pesmijo v srcu; pesem in luč je zdaj naša: za Krista z Marijo!

Hočemo pa, da nas še vsi tisti, ki niso bili v Št. Vidu, dohite in se nam pridružijo, da bodo strnjene naše vrste, da bomo vsi iste barve, istega duha in rodu. Ti, ki si bil v Šent-Vidu, ki si cele duhovne vaje tam opravil, daj, da tvoj brat ob tvoji sveči še svojo prižge, da se ob tvojem življenju še njegovo užge: in od svoje pesmi mu daj, da ob njej zazveni še njegovo srce.

Veš še, kako smo peli? »Povsod Boga...«, da, prav povsod, najprej pa v dušah naših! To hočemo, da vedo vsi naši kongreganisti, in da se tega vedno zavedajo: Božji otroci smo in hočemo biti, Boga hočemo v dušah nositi. Božji

otroci smo, Jezus je naš brat in Marija mati. Nam mora biti nepojmljivo, da se imenuje kdo s ponosom kristjan in kongreganist, da je pa obenem le suha veja, mrtev ud Kristusovega telesa, *brez milosti v duši*, brez otroštva božjega. Nepojmljivo nam mora biti, da bi kdo od nas živel, kakor da mu Bog ne bi bil Oče — Kristus ne brat. Kongreganist, razparati ti mora srce že sama pomisel, da bi morala Mati pod križem tudi tebe mrtvega objokovati. Ne, samo enega Sina, svojega prvorojenega, je mrtvega v naročju držala, zato, da bi vsi drugi stali krog nje živih oči in lic. Kdor tega ne bi umel, je bil zastoj v Št. Vidu, in ni tam prav ničesar razumel. To moramo pribiti: potrudili se bomo vsi do zadnjega, pa naj stane kar hoče, da bomo Boga v sebi nosili in njegovo življenje, tisto življenje, katerega nam je Kristus prinesel na svet in nam ga Mati deli. O Mati, bodi nam mati vse ure, vse dni!

Zato pa bomo hodili k njej s prav otroškim zaupanjem, priporočali se ji v vseh svojih težavah in bojih. In radi jo bomo imeli iz vsega srca,

kakor mater. Ob njej bomo hodili k njenemu Sinu in svojemu bratu, da bomo po bratovsko z njim delili njegovo življenje in mišljenje, dela in žrtve, da bomo *vsi eno*. Kar smo rekli v Št. Vidu, velja za vse: kdor ni v milosti, naj takoj pristopi k virom milosti, da jo spet prejme; kdor pa milost že ima, naj pristopi k božji mizi, da bo milost ohranil. — *To je naš Amen!* — Človek se mora učiti vse življenje, a s tem ni rečeno, da mora vedno znova začeti. Vzemimo torej s seboj v življenje ta naš Amen: tako je, pa naj pride in naj stane kar hoče.

Povsod Boga! Če ga bomo v sebi nosili, ga bomo zanesli povsod: v kongregacijo, v razred, na ulico, na polja in na gore. Kakršni bomo sami, takšen bo naš vpliv, kajti v človeku je le eno življenje, ki vodi vse njegovo udejstvovanje.

Novo šolsko leto je pred nami: kako lepo bi bilo, če bi ga preživeli od prvega pa do zadnjega dneva v Jezusovi milosti! Sijajna misel, uresničimo jo! Morda boš marsikaj dosegel v tem letu, toda vse bo brez pomena, če milosti v srcu ne bo. Za slavo božjo in za sijaj božje milosti v nas lotimo se dela vsi do zadnjega.

Ob urah skušnjave se spomni na Št. Vid: polne so bile tvoje roke božjih darov, da so oči komaj mogle verjeti in da je bilo skoraj preveč za človeško srce. Toda vedi, da kar Bog da, da z vsem srcem in ne jemlje več nazaj. Zato ohrani svoje bogastvo — v varstvu svoje Matere, in ob koncu leta boš z novim izkustvom bogat: da je največja radost v popolnem predanju Kristusu po Mariji.

Nepopisan in ves bel leži papir pred teboj: kaj boš, brat, napisal nanj v tem letu? Daj, izpiši ga z modro in rdečo tinto o bojih in zmagah za Krista z Marijo!

Romal sem v počitnicah. Prašne ceste in poti, prašno vse grmovje in drevje ob njih, trudnih korakov se je človek pomikal po njih. Pa je padel dež in oživila je cesta, grmovje in drevje, vse sveže in umito, z veseljem je človek romal v svet. Tako mora biti z nami.

Prijatelj, ti, ki si ves naš, daj mi roko: za naš Amen veš, ne zabi nanj! In kadarkoli bom v svojih nevrednih rokah Boga držal, ga bom prosil, da bi ga tudi ti tako v srcu nosil, da bi ga vsak dan sprejemal iz teh mojih ubogih in bogatih rok.

V. M. Vrtovec, S. J.

Na križpotju

*V polmraku so za hip vse misli v meni onemele,
ko sence čez in čez
so v molku težkem se nad strehami razpele.
Tisti čas prišel je Angel — Tujec božji — v našo vas...
V polmraku so oblaki se za hip v nasmehu pordečili
in kakor pajki čudni
— rdečo vezenino —
čez nebes modrino
pajčolane čudne čez in čez so zarje potegnile...
V polmraku meril Bog z menoj je prašno cesto.
Dolga, dolga bila je domov v — Emavs.
Tujec božji čez polje mehko vso pot je pravil,
skozi tja, kjer dva stojita si nasproti križa
skozi tja, kjer cesta k hosti prašna se približa...
Pri križu nem in tih se Tujec-Bog je grenko nasmejal:
»Vse dolge ure sam bom, brat moj, samoval...!«*

Joža Žabkar

Marijina mladina

svojemu duhovnemu vodji in pokrovitelju, prevzvišenemu gospodu škofu ljubljanskemu, dr. Gregoriju Rožmanu — za srebrni mašniški jubilej —
21. julija 1932.

*V zmedah časov teh in vretju
blodnih želj in misli zlih,
v setev satanovih cvetju,
glejte, praznik svet in tih!
Skromen god domače slave,
sebi zbranih redek god,
ves iz vere večno prave,
da med nami je Gospod.*

*Sel Gospodnji! Službe svete
dan srebrni Vam je vžsel,
žrtve in molitve vnete
dan visoki, praznik zrel:
pod visokimi nebesei,
božjega veličja gost,
Lilij sneg to sonce v kresi
klas zori in vinski grozd.*

*Mar drugače Vi, vladika,
mar ni sonca pot in cilj
Vašega življenja slika,
ki ste blag in mlad vsevdilj?*

*Ki je Mati božja sama
Vas sprevela za roko
iz očetovega hrama
sebi v službo viteško?*

*Njej da zvest v deviški službi
čuvate Njen čisti rod
in množite v Njeni družbi
blagovesti božje plod:
cvetje, da se ne osuje,
sad, da Bôgu dozori,
dušo, da je ne otruje
satan s svojimi lažmi!*

*Sel Gospenji! Kam Vam svete
danes službe god zori,
naj iz srca, duše vnete
proslavimo ga mi vsi!
Rasti, množi se nad Vami
božje sreče blagodat
za Kraljico nad zvezdami
V Njen in Vaš Magnificat!*

P.

*Ti najčistejša Žena, s soncem obdana, brez greha spočeta!
Ti ogledalo pravičnosti, brez vsakega motnega diha greha! Mi ubogi, v
grehu rojeni Evini otroci v skrbah za svojo dušo prihajamo k Tebi.*

*Deva, milosti polna, očuvaj s svojo prečisto roko v dušah svojih sinov in
hčera milost! Mati Odrešenikova, pomagaj odrešenim, da bomo rasli v spo-
znanju in ljubezni Tvojega Sina!*

*Naj časov mrakovi ne zatemne luči vere! Ti, Mati, Ti si strla kači glavo,
reci Sinu, da nam ustvari čisto sree! Pokliči mladino k svojim zvezdam, očuvaj
svetišče družine, daj ji čistost in svetost tudi v javnem življenju!*

Pomoč kristjanov!

*Varuj našega sv. očeta v Rimu, naše škofo, naše duhovnike, naše izvoljence
za mašniški in redovni poklic!*

Razgrni svoj plašč nad vsem našim ljudstvom!

*O, Mati, glej, ozri se na stisko vseh narodov! Prosi za narode, ki so bolni,
Ti zdravje bolnikov!*

Prosi za svet ki miru ne najde, Ti Kraljica miru!

*Mati usmiljenja, pomagaj nam vsem! Tem, ki se v naročju božje Cerkve
in onim, ki so daleč od nje! Tem, ki na vodilnem mestu nosijo breme odgovor-
nosti in onim, ki služeč razmišljajo Tvojo besedo: »Glej, dekla Gospodova sem.«
Tem, ki bodo v življenju še dalje pili kelih trpljenja in onim, ki bodo kmalu
legli k večnemu počitku.*

*Njim, ki stoje v jutru življenja, in njim, ki v poldnevu in v večeru življenja.
Ave, Maria! Ave, ave Maria!*

(Posvetilna molitev na zborovanjih v Celju in Št. Vidu.)

Temeljna načela o umetnosti

Mlad človek, poln mladostnega kipenja, išče pravega odnosa do vsake stvari. Človek, ki ga je božja roka zasadila v blaženi vrt krščanstva, mora še prav posebno imeti pravi nazor, jasen pogled na vse, kar ga na tem kratkotrajnem romanju po božji zemlji srečava.

Tudi umetnost je važna zadeva našega življenja. Umetnost je najplemenitejši izraz narodove moči, kakor pravi pisatelj Ivan Pregelj. Je kulturna sila prve vrste in duhovna moč brez primere. Res je sicer, da se naš dijak, odkar imamo toliko realnih srednjih šol, manj zanima za umetnost, ker ga pač šola vzgaja bolj za praktično življenje, manj pa za duhovne vrednote. Današnja doba tudi v tej zaverovanosti v zgolj naravne vede kaže svoj materializem in bi rada naredila človeka, to prečudno čutno-duhovno stvar, za četveronožca, ki gleda le še v tla, ne vidi pa več zvezd nad seboj.

Krščanstvo pa je vera idealizma, vera Duha, zato bo vedno ohranjevalo v človeku tisto duhovno kraljestvo, od katerega prav za prav človek živi. Krščanstvo vedno kliče, da človek ne živi samo od kruha, samo od pozemskega. Zato je bilo vedno zatočišče in zibel velike znanosti in globoke umetnosti.

Kot ljudje, kot inteligenti, kot kristjani in slednjič kot otroci te zmaterializirane moderne dobe si moramo torej biti na jasnem, kaj mislimo o umetnosti in kako naj o njej sodimo. Inteligent, ki umetnosti ne pozna, je polinteligent, dijak, ki ga umetnost ne zanima, je duhovni mrlič.

Zato vam bom v naslednjem skušal podati nekaj misli o umetnosti vobče in potem o posameznih panogah nekaj besed posebej. Ne mislim se spuščati v posamezna recimo literarna ali slikarska imena in dela, bolj važno je namreč, da imate podlago, in sicer krščansko, to je zanesljivo, resnično podlago za presojo posameznih umetnostih del. Nekoliko filozofije umetnosti vam hočem torej podati, zlasti pa se pomuditi pri pomenu umetnostnih del za človekovo samovzgojo in njegovo osebnost.

Pojdimo najprej do zadnjega vira vsake lepote in umetnosti. To je potrebno, ker bomo marsikako vprašanje lažje in hitreje rešili.

Vir lepote je Bog.

Bog je eden. In vendar ima v sebi vsako dobro, karkoli si moremo izmisliti. V raznolikosti v enoti pa je lepota. Torej mora biti Bog neizrekljivo lep.

Če dojame Boga razum, je Bog Resnica; če ga dojame naše stremljenje, je Bog Dobrota; če ga pa dojame čuteče srce, je pa Bog Lepota. Eno in isto bitje je resnično, dobro in lepo in vedno eno. Ni nasprotja torej med Resnico in Lepoto, med Dobroto in Lepoto — vse so ena velika celota, vse so samo različen obraz enega in istega bitja. To osnovno resnico o lepoti in umetnosti si dobro zapomnimo!

Pred par leti je bila v naših literarnih revijah velika debata, ali more biti kristjan sploh pravi umetnik. J. Vidmar je trdil, da mora biti umetnik brezpogojno absolutno svoboden, kristjan pa da je vezan po svojem svetovnem nazoru, da torej ne more svobodno umetniško delovati. Praktično je hotel dokazati, da so bili vsi naši veliki umetniki uskoki iz krščanstva ali vsaj mlačneži; tudi duhovniki-pesniki ali pisateji, pravi, so bili po srcu bolj liberalci nego kristjani.

Tako trditev more izreči le človek, ki je zgubil smisel za enotnost vsega človeškega udejstvovanja, človek, ki je pozabil, da je Bog, prapočelo vse lepote in umetnosti, Resnica, Dobrota in Lepota obenem, da

torej med temi tremi ni neskladja; človek, ki se mu je življenje razdrobilo v nešteto koscev, pa pobere enega in v njem išče vse rešitve kakor utopljenec na zadnji rešilni deski.

Vprav mi in edino mi gledamo na vse človeško življenje enotno, zato smo zidarji prave človeške kulture, one kulture, ki ni samo enodnevna cvetka, ampak trajna in trdna stavba. Mi ne gledamo v življenje s strahom, ampak z odprtim srcem, zavedajoč se, da je vse naše, mi pa smo Kristusovi.

Prava lepota je vedno dobra, resnično lepa knjiga je vedno tudi dobra, vsaj za nekoga, umazana knjiga pa ni samo slaba, ampak tudi

Kongr. zborovanje v Št. Vidu od 22. do 28. julija 1932

V sredi knez in škof dr. Gr. Rožman

lepa ni. Slika ali kip, ki jo je spočela strast, ne more biti estetska umetnina. Ni vse lepo, kar se prodaja za lepoto, resnično lepo je pa vedno za vsakogar blagoslov.

Zato moramo ubiti pri sebi in pri tovariših predsodek, kakor da katoliki ne bi zmogli velike umetnosti. Saj je Danteja, Michelangela, Rafaela, Haydna, Bourgeta, Claudela, Sorgeja, Brezino rodilo krščanstvo. In domače slovstvo priča, da so bile vprav v zadnjih desetletjih katoliške skupine prvoboriteljice v našem slovstvu.

Kakor pa je Bog skrivnost, tako je tudi lepota prav za prav skrivnost. »Mnogo je stvari, ki jih človek ne more popolnoma razumeti. Ena teh stvari je tudi umetnost. Njeno obzorje sega v nedogled, njena vsebina je brezmejna. Človek je v temi, išče in tiplje, da slednjič najde odlomek,« piše Marij Kogoj.

Zato moramo zahtevati za umetnost spoštovanje. »Ta pa pesmice dela,« so včasih s posmehom rekli človeku, ki ga je umetnost zanimala. Upoštevanje moramo zahtevati kot kulturni ljudje, zlasti v današnjem času in spričo današnje šole. Že stari modrijan Platon je rekel, da je lepota kakor sapa, ki donaša zdravje iz najboljšega kraja.

Čutno upodabljanje lepote je umetnost. Božja Lepota sama se je čutno upodobila v stvarstvu. Narava sama je božja umetnina, izliv božjega »doživetja« samega sebe. Zato je prvo in najbolj potrebno, če hočemo umetnost razumevati in če hočemo dobiti zdravo umetnost, da ljubimo in znamo uživati naravo. Žal, mi knjižni molji 20. veka ne znamo več živeti v skladu in zvezi z naravo samo, kakor je n. pr. živel sv. Bernard in srednjeveški človek. Treba je, da gremo ven iz svoje zatohle studijske sobe in tam v naravi gledamo, doumevamo, uživamo in se veselimo. Zakaj so ljudje dobri, poštene, če živijo v ozki zvezi z naravo? Vsaka lepota oplemeniti, zlasti pa lepota, ki jo je Bog sam, največji umetnik, razlil čez hrib in plan.

Zato naj se dijak v počitnicah prav posebno skuša vživeti v božjo naravo, naj ji zna iztrgati njeno razpoloženje: otožni nastroj vaškega večera, bodro mladostno veselje selskega jutra, nemir pokrajine s tovarnami, mrtvilo trdih mestnih cest. Priznati moramo vsi, da nam je narava kljub vsemu še vedno zaprta knjiga, zaprta umetniška razstava, ki čaka našega odkritja. (Dalje.)

Dr. Jože Pogačnik

Pismo

Jutri se vrnem. Danes sem še vsa ukoreninjena v tej počitniški samoti.

Poslušaj: sedaj-le bom vzela slovo od vse te počitniške prelesti. Ti pa približaj srce čisto k mojim ustnicam, da boš čula to slovo.

Ali poslušáš?

Poslavljam se od počitnic. Pa mi ni hudo. Preveč je bilo lepote, da bi jo mogla zapustiti. Odnese la si jo bom s seboj.

Malo naj Ti vsaj v pismu razkažem ta košček zemlje, ki mi je vrnil zdravje in moč. Greš z menoj? Daj roko, — saj bom čisto tiho pripovedovala, tako tiho, da bo samo Tvoje srce čulo.

Vidiš, tu. Travniki. In tam zadaj lesovi. Vidiš? Tu so jutra taka — — taka, da bi vriskala, ko bi bila fant. Ta čudovita poletna jutra so bila kakor božja dobrota.

Vidiš ta travnik ob vodi? In to vrbo? Vidiš? Pod njo v tej travi sem ležala, oči čisto pri travi, roke zakopane v cvetočo otavo. Na rokah so počivale čebele, še kak metulj se je zmotil nanje, hrošč in polž sta filozofirala po njih. Gledala sem skozi travo, tiha, razkošno spočita, v globine duše vesela, kar nekako drhteča od neizmerne radosti, ki je lila vame iz čudovitega jutra. — Tu, vidiš, na tem-le obrežnem ovinku se sončijo popoldne kače. Tam-le v tistem slačju so žabe doma. Sedela sem na brvi, vidiš, tam! in sem se jim smejala po cele ure. Ali se nisi pravkar nasmehnila? Prav razločno sem slišala, da si rekla: fantast. Beži, beži! Čemu in zakaj fantast? Mar zato, ker sem vse dopoldne ležala v travi, pogreznjena v neizmerno radost svežih juter? Mar zato, ker sem se žabam smejala in kače lovila? Ne bodi smešna! Ljudje smo pač različni, pa ni treba, da bi bili zaradi teh razlik sanjači: enemu prija pač kavarna, drugemu letovišče, jaz pa se spočijem med čebelami in cvetjem, zatopljena v samoto, ki je nič ne moti. Sem fantast? Če sem, mi je Bog ta novi »poklic« blagoslovil: iz njega sta mi zrasla zdravje in počitek.

Ali veš, da sem spočita?

Ne morem Ti povedati, ne, res Ti ne morem povedati, kako se veselim dela! V meni kipi moč. Delala bom — ali čuješ? ali razumeš? Delala!! Spoprijela se bom z dolžnostjo in jo bom zmagala in moje delo

bo naraslo daleč preko dolžnosti. Presrečna sem, da sem zdrava in morem delati.

Jaz dobro vem, da bo treba enkrat umreti. Čimbolj sem zdrava in močna, tembolj to vem. Poglej, kakor je minil mesec počitnic in bo minilo danes in jutri, tako se bo izteklo življenje. Kar naenkrat bo prišel zadnji jutri in treba bo iti. To bo kmalu...

Do takrat pa bi rada še mnogo napravila!

Poglej, posedela sem pri pismu, pa se je medtem dan nagnil v večer. Kako mineva vse!

Veselim se tope vsakdanjosti, ki se bo pričela jutri. Vanjo bosta sijala moč in radost teh počitniških dni in s smehom se bom pretepala z mukami, z bridkostjo, z malodušnostjo in onemoglostjo. »Kaj mi pa morejo?«

V meni je toliko sonca! Spočita sem.

Eno sem sklenila: vsako jutro se bom zahvalila Bogu za dobroto: da s m e m delati. In slednji večer Ga bom prosila, naj mi ne vzame najdražjega: delo.

Jutri se vrnem. Ko se vrnem, bom vriskala kljub temu, da sem dekle. V novo delovno leto grem: auf biks!

Duša, saj sva se razumeli?

Jutri se vrnem.

—a

Pravilno pojmovanje telesne kulture

Materialistični svetovni nazor, ki priznava samo materijo in njene surove sile, zanikava pa duševnost, se je v filozofiji že zdavnaj preživel in osmešil. V praktičnem življenju pa še vedno gledamo in čutimo njegove posledice. In ena od teh posledic je tudi novodobni kult telesa: telo je vse, duševnost naj stopi v ozadje. Ko se nam v časopisju naravnost vsiljujejo obširna in debelo tiskana poročila o tekmah in izidih nogometašev in tekačev, plavačev in skakačev, suvačev, motociklistov itd.: vsi začutimo, da tukaj nekaj ni prav in da je tudi ta zmota nastala iz nekega napačnega pojmovanja. Telo je mnogim postal malik; netvarna in neumrjoča duša s svojim še vse lepšim, bogatejšim in važnejšim življenjem je pa zašla v prezir in pozabo.

Katera načela naj nas vodijo pri presoji tega problema? Kaj pravi o tem krščanski svetovni nazor?

I. Po krščanskem naziranju je telo nekaj samo po sebi dobrega in vzvišenega, zato ga je treba upoštevati, spoštovati in gojiti.

Človeško telo je Bog ustvaril. Določil ga je za bivališče in delavnico netvarne in neumrljive duše. Še več: telo in duša sta v človeku notranje najtesneje spojena; šele oba skupaj tvorita enoto, bistveno in nedeljivo enoto, katere niti smrt za trajno ne razbije, marveč bo telo nekoč zopet prišlo v živo skupnost z dušo.

Ali si morete misliti bolj vzvišeno pojmovanje o telesu, kot ga ima krščanstvo, ki pravi, da je sam Sin božji privzel človeško telo v enotnost osebe in da smo torej po telesu mi ljudje bratje in sestre Boga? Krščanstvo uči, da je naše telo tudi tempelj Svetega Duha. Kristusova Cerkev izraža z zakramenti, zakramentali in molitvami nedopovedljivo spoštovanje do človeškega telesa, od krsta pa do pogrebniških obredov, od maziljenj pri birmi, poslednjem olju in duhovskem posvečenju pa do sv. obhajila, v katerem pride Gospodovo Telo v naše telo. Ko so manihejci učili, da je telo nekaj zlega, nastalo iz nekega zlega prapočela, jih je Cerkev obsodila. In še sedaj obsoja vsako poškodovanje lastnega ali tujega telesa, ko poudarja peto božjo zapoved.

II. Krščanski svetovni nazor pa obsoja pretirani kult telesa, ki hoče zadostovati sam sebi in se že izprevrača v malikovanje pred telesom.

Uči namreč, da je izvirni greh razdril soglasje med telesom in dušo; med njima je nastal spor, telo poželi zoper duha, duh pa zoper telo, ki mu je postalo nepokorno in ga hoče zaslužniti. Vsakdo čuti v sebi ta usodni nered.

Vsakdo pa čuti v sebi tudi dolžnost, da upostavi, kolikor pač more, oni prvotni red, da bo telo nehalo biti nosilec uporne poželjivosti, ampak bo svoje upravičene zahteve in težnje udeleževalo in urejalo pod vodstvom duše. Telo mora zopet postati poslušen sodelavec duše.

Zato krščanska zahteva: Premagaj se! Znaj telesu odreči!

Ko vršimo samopremagovanje, ne sovražimo telesa in ga ne rušimo, tudi ga ne oviramo in mu ne škodujemo. Saj je telo od Boga in so od Boga tudi telesne strasti, od katerih sleherna namerava nekaj dobrega in koristnega. Marveč s samopremagovanjem izkazujemo največjo dobroto telesu, ko ga podrejamo pameti, vesti in veri in ga vodimo, da ne spravi duše in tudi sebe ob zadnji smoter in ob večno srečo. Samopremagovanje je torej npravna sila, ki si jo moramo delati, da postanemo to, kar moramo biti in kar si potihem vsak tako pristrčno želi: urejeni, pametni in plemeniti ljudje. Človek je ustvarjen za srečo duše in telesa; da bo pa to srečo dosegel, je potrebna predvsem gimnastika duha, jasno spoznanje in krepko, vztrajno hotenje.

III. Kaj je torej treba soditi o sportu, telovadbi itd.?

Iz obeh načel je odgovor že sam po sebi podan.

Sport, telovadba in vsako drugo telesno udeleževanje, stoječe izven pridobitnega stanovskega telesnega dela, je nekaj dobrega, če stremi za dobrim smotrom: da telo ohranja zdravo, krepko in prožno, da bo torej zdrav duh stanoval in deloval v zdravem telesu; ali če teži za estetičnimi užitki, ki zavisijo od takega telesnega udeleževanja pa ne nasprotujejo npravnim načelom; ali če si hoče kdo s telovadbo ali sportom ali katerimkoli drugim telesnim udeleževanjem krepiti tudi moč in vztrajnost in odpornost dušnega hotenja. Vsi ti in taki smotri dajejo telesni izvenpridobitni dejavnosti ne samo opravičilo, temveč tudi npravno vrednost.

Ne sme pa postati sport, telovadba itd. samo sebi namen, da bi popolnoma prezrlo dušo ali ji kvečjemu priznavalo neko manjvredno stališče in malopomembno vlogo. Žalostno dejstvo nam namreč potrjuje bojazen, da kjer se udeležujejo in krepijo samo telesne mišice, tam onemorejo peroti duha. Ilustriran komentar nam vsak teden prinašajo sportni in drugi listi, na katerih gledamo slike raznih sportnih prvakov: iz mnogih od njih gleda neka animaličnost, na njih čelu in obrazu ne trepeta več močan dih neumrjoče, v netvarnostnih problemih se gibajoče duše. Tak okrnel in polutanski tip ne more biti vzor idealnemu mlademu človeku.

Idealen mlad človek hoče biti tudi po telesu zdrav, močan, odporen in prožen. Še bolj pa hoče biti silen in prožen po duhu, po spoznavanju, po čuvstvanju in po hotenju. Hoče jasnih, vzvišenih idej, da jim bo zvest v življenju in delovanju. Hoče biti notranje zrel, miren in močan; trden hočem biti sam v sebi in k temu pomagati tudi drugim. Zato bo samo pod tem vidikom in po teh pravicah presojal telesno kulturo.

Kultura telesa se mu mora družiti s kulturo duha in mora služiti tej dušni kulturi. Poglavitno je duševnost; telo ji mora biti le podrejen tovariš. Dr. Fr. Jaklič.

*Dela j, kot da bi večno živel in
moli, kot da bi jutri umrl!*

Šentvidski dnevi

I.

Z duhovnimi vajami smo pričeli. Zaupno je odzvenela s kora prošnja pesem »Veni Sancte Spiritus«. Mirno so padale v naša srca besede očeta eksercitorja. Po tistem prvem govoru sem šele prav zasluhlil Boga. In ničesar drugega si nisem želel več, kot življenja v Njem in iz Njega.

Molk, sam molk... Oculis clausis, manibus iunctis. Molčimo, da bomo slišali, ko nam bo spregovoril naš Gospod! Zaprimo oči, da bomo vse videli, da nam bo, kakor je bilo Savlu, ko ga je Gospod udaril s slepoto!

In govoril nam je Bog. Nekaterim kot gromovnik s Sinajske gore, kot tremenda Maestas, drugim kot učlovečeni Bog, kot brat in dobri pastir, meni kot kralj svojemu služabniku, kot vojskovodja svojemu vojščaku.

Kaj vse sem v tistih štirih dneh doumel! In kar je največ, nisem samo doumel, ampak v veliki polnosti doživel tisto čudovito življenje v Bogu in iz Boga. Zivo sem občutil, kaj se pravi vreči se v prepad svojega nebitvanja, da se potem izgubiš v drugem prepadu, kajti psalmist pravi: »abyssus abyssum invocat«, ki se imenuje: Bog. Zdi se mi, da bi moglo to veliko doživeti, ki iz njega izhajajo na vse strani žarki božje milosti, hraniti vsa dejanja vsega dolgega življenja.

Oči so se navadile svetle luči, očistile so se v gledanju večnih resnic. Sedaj gledajo z jasnostjo pa velikim usmiljenjem na svet. Kajti svet je izgubil oni lep, v večnosti zasidrani red. Brez cilja so dnevi, brez cilja leta, in tudi stoletja že beže kamorkoli, nedoločeno kam. Milijoni brodirajo skozi blato in niti ne vedo, da jim hodi sam Satan ob strani.

Po božji milosti sem doumel ter doživel, in najbrž ne jaz sam, nekaj prav preprostega, pa vendar nadvse pomembnega — kajti vse velike resnice so enostavne — da je namreč rešitev ena sama: v božji bližini, v Bogu. Saj sem že prej vedel to, toda takrat šele je postalo živa resnica, dejstvo. Črta vsakega dne je bila naravnana naravnost k Bogu. Z božjo pomočjo naj ostane tako od tedaj do konca! Potem šele bo vsaka stvar na tistem mestu, ki ji ga je Bog spočetka določil. In dan bo čudovito pristojal v teden, teden v mesec, mesec v leto, leto v stoletje, stoletje v večnost. Vsak izmed nas pa bo opeka v tej veličastni stavbi božjega kraljestva.

Povedal sem nekaj subjektivnih misli iz duhovnih vaj. Vzel sem jih iz velike duhovne zakladnice tistih dni, da bi dal slutiti veliko bogastvo te zakladnice.

J. B. Z.

II.

Kongregacijsko zborovanje. — Posamezni in v gručah smo prihajali. Slišal si vsa slovenska narečja od Korotana do Slo-

venske in Bele krajine. 250 nas je bilo. Vsak je prejel svoj prostor v obširnem zavodu sv. Stanislava. Bili smo dobre volje v pričakovanju nekaj lepega. V kapeli je menih v beli halji, p. Evgen, intoniral Veni Sancte Spiritus, prosili smo razsvetljenja in moči od zgoraj. Presenetil nas je njegov nagovor — bil je naš duhovni oče v teh dneh — ko je izpovedal, da je Nemec po rodu, a je njegova klena beseda bila tako jasna in prodirajoča. Velike naloge katoličstva bodo rešili samo veliki katoličani. Za to bodimo pripravljeni.

V dvorani smo bili takoj očarani. »Dva škofa bosta navzoča!« Kmalu zadoni ploskanje v pozdrav. Na vratih se pojavi stasita postava sarajevskega nadškofa dr. Iv. Šarića in ljubeznivo smehljajoči naš nadpastir dr. Gregorij Rožman. Zaigral je orkester pod taktirko g. prof. Hybaška. Na oder je stopil referent za dij. kongregacijo, ki je v vznesenih besedah otvoril V. kongregacijsko zborovanje: Kongregativ nos in unum matris amor. (Materina ljubezen nas je zbrala.) Prišli smo na skupno delo za marijanske ideale. Čestita v imenu Marij. dij. kongregacij prevz. jubilantu dr. Rožmanu k 25 letnici mašništva, kateremu naj dij. kongregacije pomagajo graditi kraljestvo božje. Viharno je bil pozdravljen sarajevski nadškof, poznan nam po pesmih in nič manj po svoji apostolski gorečnosti in odločnosti, ki se je takoj odzval in v mehki besedi naenkrat osvojil naša srca za Marijo. Referent nas je pozval: »Sestali smo se, da izvršimo veliko delo.« Osmošolec Lenček je občuteno deklamiral Pregljevo pesem »K srebrnemu jubileju« in nadvse učinkovita je bila zborna deklamacija stolne kongregacije iz Ljubljane »Marija, novega sveta Gospa«. Zaključila je lep in prijeten večer igra »Tri modrosti starega Vangca«, ki so jo z veliko spretnostjo v režiji gledal. igralca g. Gregorina uprizorili dijaki iz zavoda sv. Stanislava. Igra je miselno prebogata in je tvorila prekrasen okvir našemu zborovanju. Po tihi večerni molitvi v kapeli smo odšli k počitku. Bil je to prvi dan.

Drugi dan smo začeli s sv. daritvijo. Poglobili smo se v liturgijo s skupno molitvijo z duhovnikom. Po evangeliju nas je nagovoril p. prior in nam razodeval veliko skrivnost sv. maše. Opravili smo molitve za pokojne voditelje in člane kongregacij. Communio. Kako te pritegne obhajilna miza. Agape. Pojedina, ki jo Gospod daje vsakemu in vsak dan. Koliko se nas je odrgalo iz klopi in smo se bogati vračali. Zato smo prišli, da bomo močnejši odšli.

Ob pol 9 smo že bili v dvorani. Ploskanje je naznanilo, da je tu tudi že naš vladika. Orkester nas je animiral. Referent DMK je pozdravil marijanski zbor in pozval zastopnike ljubljanskih in lavantinskih kongregacij ter Korošcev in Primorcev v predsedstvo.

Poroča o slov. dij. kongregacijah, ki so važen činitelj v mladem slovenskem rodu za verski preporod. Govoril je za duhovno, duševno in kongregacijsko skupnost.

Nato stopi na oder knez in škof dr. Gr. Rožman. Njegova beseda je očetoško skrbna. Zahvalna je za izraze sinovske vdanosti in za spomin njegove 25 letnice mašništva. Govori o mašništvu. Z duhovnikom smo združeni vsi, ki smo v Kristusu zbrani. Za apostolsko delo pa je treba molitve, dela in žrtev. Nobena ideja ne zmaga brez žrtev in tudi ne marijanska. »Prijatelji mladi! Naj se vaša ljubezen v dušah za Jezusa in Marijo nikoli ne ohladi.« Referent se spominja škofa dr. Gnidovca, ustanovitelja kongregacijskih zborovanj; nadškofa dr. Jegliča, največjega borca za Kristusa v naših dneh; kneza in škofa dr. Karlina, ki očetoško čuje nad nami, a radi boleznimi ni mogel med nas; zastopnika sv. očeta v Jugoslaviji, prevz. nuncija Hermenegilda Pellegrinettija. Vsem imenovanim smo poslali brzoglavni vdanostni pozdrav. V imenu zavoda sv. Stanislava pozdravlja g. vodja M. Štular. Pozdravlja še zastopnik ljublj. kongregacij Dolinar, mariborskih kongregacij Mihalič, ki se spominja umrlega voditelja prof. A. Rezmana; zastopnik slovenske Koroške abit. Srijene čestita prevz. škofu dr. Rožmanu k 25. jubileju: »Živeti hočemo s Cerkvijo in za Cerkve!«; zastopnik novomeške kongregacije Švajger navdušeno zaključuje dijaške pozdrave. Referent spominja še na naše primorske brate, ki jih je tudi nekaj tukaj.

Prvi govornik p. V. Vrtovec S. J. razpravlja: Naše občestvo v Kristusu. Gromovita in prepričevalna je njegova beseda. Kristus je naš brat. Le tisti je resnično velik, ki Kristusa prav časti. S svojim življenjem pokažimo, da Kristus resnično v nas kraljuje z resnico in milostjo.

Prof. Iv. Bogovič iz Maribora nas osvoji s svojo ljubeznivostjo in filozofsko mislijo. Jasno in podrobno govori o »Duhovnem vodstvu«. Na podlagi bogatega razgleda po svetu ugotavlja, da današnja doba ne more rešiti vprašanja vodstva, avtoritete, svobode, individualnosti, skupnosti, pokorščine in discipline. Je to kulturni problem, ki ga rešuje v najbolj pravilni obliki katoličanstvo. Bog je neskončna avtoriteta in vodnik človeštva. Ali ni Kristus najizrazitejša individualnost? Potrebni so voditelji, z veseljem in močnim značajem. Za prosvetno in duhovno življenje so potrebni. Mladina v kongregacijah naj dela na to, da bo pravilno reševala problem pokorščine, discipline itd. Če bomo to rešili, bomo hodili pravo pot.

Prijeten oddih dopoldne in skupno slikanje je prekinilo naše resno razpoloženje, dokler nismo ob 3 zopet začeli s predavanji. Predaval je dr. J. Pogačnik, prikupno in stilno dovršeno je donela beseda »O umetnosti«. Razgrnil je nekaj novih misli, ki si jih želimo, da nam jih prinese »Naša Zvezda«. (Referat je že v tej številki. Ured.)

Burno pozdravljen nastopi pisatelj Fr. S. Finžgar. Govori »O življenju«. Klasična je bila uvodna zgodba o beraču, ki je na smrtni postelji — na kupu slame v hlevu — optimist in izjavi duhovniku, ki mu podeli sv. popotnico: »Francelj, zdaj bomo pa rajžali!« Življenje je borba. Pesimist je kuga za družbo, napravimo iz njega optimista. Nadčlovek današnje dobe je zver, ki nasičuje samega sebe, ob njem umira slabotnej. Proč z mlačnostjo, ki je kot birmanska ura za dva krajcarja. Smisel življenja je zavest dolžnosti do dela vsak v svojem poklicu. Socialno delati = socialno trpeti. Bodimo ponosni na svoje versko prepričanje. Pokažimo povsod, da smo katoličani. Sv. Pavel pravi: »Vse je vaše, vi pa ste Kristusovi!« Bodimo narodno zavedni in državno zvesti. Osebnostni prepričanje cenimo visoko. — Vihar navdušenja je sledil govorniku in vsakdo je začutil, da gre naša načelna kongregacijska pot enako strumno in neustrašeno v življenje, kjer hočemo, da bo Kristus kraljeval v umetnosti, v kulturi, v narodu in v državi. Pred vsem pa bodi Ti, kongreganist, zgrajena osebnost!

Večer drugega dne je bil mladostno lep in versko bogat. V dvorani so kongreganisti stolne kongregacije »Morske zvezde« v Ljubljani priredili mal orkestralni koncert, ki je pokazal, da se kongregacijsko dijaštvo posveča vsem panogam umetnosti kar najbolj resno in — z uspehom. Simbolična igra »Zadnji Ave« je bila občuteno igrana in je s svojo resno versko vsebino ustvarila iskreno razpoloženje. Bil je lep večer, ki je pa v svojem zaključku presenetil in prekosil vse.

Na velikem zavodnem igrišču smo pripravili kres. V temi in tihoti smo odšli v temno noč. Zaključil je spreved prevzvišeni škof, ki je nosil ob večni luči prižgano svečo. Ko smo vsi v krogu obstopili grmado, tedaj je škof užgal kres z besedo: »Za Krista z Marijo.« Kmalu je zaplapolal plamen, ki je obsvetil

Kongr. taborenje
ob Kolpi:

Najmlajši tabornik
na straži

naše temne obraze, ki so zažareli ob nočni luči. Krasno so odsevali naši kongregacijski prapori, ki so vihrali v lahнем vetru. Svečan trenutek. Vsi smo pričakovali nekaj velikega. Bila je beseda našega vodnika prevzv. nadpastirja, ki je tolmačil simboličen pomen uživanja kresov. Skozi temo smo šli, luč pa je Kristus, ki je pregnal temo. To luč ohranimo in užijmo ob njej svoje srce, da bo gorelo za Kristusa in za Marijo. Pristopali so zastopniki kongregacij in prižigali svečke, dokler ni zagorelo 800 svečk, ki so plapolale in oživile prostor. Zadonela je naša kongregacijska himna »Marijini mornarji« in druge Marijine pesmi. Stolna dij. kongregacija je deklamirala v zboru »Za Krista z Marijo« ob lepo ožarjeni sliki svojega prapora Marije pomočnice. Počasi smo se razvrstili v procesijo, ki je pevač »Povsod Boga«, ki je odmevalo v mirno spečo okolico, se pomikala v zavodno kapelico, kjer so kongreganisti pojoč in v špalirju sprejeli svojega škofa. Referent DMK je glasno molil posvetilno molitev naši skupni Materi, odmolili smo še večerno kongr. molitev in prejeli nadpastirski blagoslov. Razšli smo se. Nekaj mogočnega je ostalo v dušah. Luč, da, luč Kristusova naj gori v naših srcih. Luč, ki je Ljubezen, Resnica in Dobrota. Joj, kako bi jo zaklenil v svoje srce, da mi je ne bi nihče mogel upihniti! Pobožno sem se zahvalil Bogu za milost sv. vere in sem verno zavil malo svečo tega večera, da jo bom prižgal, kadar se bo stegnilo v duši. Marija, daj, da se to ne bo zgodilo nikdar!

Tretjega dne v jutro smo vsi čisti prišli v kapelico. Pontifikalna sv. maša. Naši voditelji in drugi gospodje so asistirali Prevzvišenemu, ki je pel sv. mašo angelsko. Na koru je skladatelj g. Tome vodil zbor, ki je pel glavne dele sv. daritve. Pred sv. mašo nas je naš duhovni vodja p. prior poslednjič nagovoril in navduševal za življenje s Kristusom. On je naš, mi moramo biti Njegovi. Za 25 letni jubilej mašništva smo obljubili g. škofu molitev pri sv. maši in sv. obhajilo. Vrsta za vrsto je pristopala k obhajilni mizi. Vsi eno s Kristusom. Vse ideje in govori so prazni brez našega življenja po njih. Vsakdanje sv. obhajilo, koliko nas je, ki smo srečni, da hočemo samo v tem biti močni in zmagoviti nad grehom in svojo slabostjo. Kdo bo ostal čist brez Kristusa? Nihče. Z njim pa vsakdo. —

Dopoldne smo imeli v dvorani troje predavanj. Globoko g. prof. P. Živornika: Liturgično in molitveno življenje, ki nam je osvetlil zlasti vrednote molitve in čudovito globoko skupnega cerkvenega in liturgičnega življenja. G. dr. V. Fajdiga je z mladostnostjo utiral v mlada srca razne naloge modernega apostolata v kongregaciji. Kongregacija je tudi služba drugim, ljubezen in delo za druge. Zaključni govor je imel zaslužni dijaški voditelj p. F. Ramšak S. J., ki je oral ledino med dijaštvom pred vojno v Ljubljani. Njegov navduševalni in idejni referat: Per Mariam

ad Jesum je pokazal veliko delo in pomen kongregacij in nam jasno predložil, da je kongregacija danes in včeraj in jutri naša najprimernejša in najbolj dijaška organizacija, ker sega najgloblje in vzgaja popolne katoličane. (Vse govore bomo priobčili v »Naši Zvezdi«. Ured.)

Naše delo je bilo s tem zaključeno. Voditelj zborovanja g. prof. A. Kordin je izrekel še zahvalo vsem, ki so omogočili naše doslej najlepše zborovanje. Vse zasluge vseh naj Bog bogato povrne. Nato prečita resolucije, ki jih vsi z odobravanjem sprejmejo. »Naše šesto zborovanje in jubilejnim letu 1933 bo v Mariboru, kamor smo že vabljeni od lavantinskega nadpastirja.« Dijaštvo je naznanilo s ploskanjem sprejelo in smo sklenili, da se vsi v Mariboru zopet sestanemo.

Besedo je povzel še prevzv. g. dr. Gr. Rožman, ki je izrazil veselje nad lepim zborom in dovršenim delom. Prečital je vdanostno pismo sv. Očetu, nakar smo šli še v kapelo, kjer smo zapeli Tebe Boga hvallimo. Finis.

Lepo, prelepo je bilo. Idejno bogati smo odšli. Hvala vam, gg. voditelji, med šolskim letom pa bomo razpravljali podrobno o vsem tem. Hvaležni smo pa tudi g. ekonomu A. Markežu v zavodu sv. Stanislava in č. sestram, ki so nam bogato postregli. Bog plačaj pa tudi dobrotnikom, ki so vse to omogočili. Julij Gr.

Kako je bilo v Celju

Ze štirikrat so se zbrali dijaki v počitnicah, da izkažejo svoji Materi tudi v dneh svobode in počitka, nevarnosti in potreb svojo otroškost. Marija je bila vesela svojih sinov in jih obdarovala z Jezusom, da so močni odjadrali iz Njenega pristana na počitniško morje...

Marija je bila vesela, toda, ali niste pogledali Materi globlje v dušo? Kdor je ves Njen, je videl: na sru ji je ležala težka senca; zakaj, Mati ljubi vse otroke, hrepeni po vseh, pa so prihiteli k Njej samo sinovi.

Začutile so hčere Tvojo bol, Mamica, zaslišale ljubeči klic, ki je odmeval po vsej Sloveniji in prihitele v Tvoj objem. Šele sedaj, kajne! Odpusti nam, poznaš naše duše, mlačne so še in prazne, zato hočejo k Tebi, da jih napolniš.

Slomškov dom v Celju je bil naše zbiralništvo. Iz vseh kotov Slovenije smo hitele tja; saj nas je mikalo že mestece samo s svojo lepoto in s smehljajočimi brdi posuto okolico, še bolj pa nas je vleкло na zlato Materino srce, ki zna hladiti dušo v težki vročini.

Častno število nas je prišlo. Ze na kolo dvoru smo se srčno pozdravile, sestre, ki se še nismo nikdar videle. Še bolj smo se spoznale pri č. šol. sestrah v Domu, kjer smo odpravile vse naslove, od učenk meščanske šole do učiteljšnic in akademičark, da smo se zbližale sestre iste družine, otroci

Brezmadežne in ostale samo še učenke Marijine šole.

Po trenutkih medsebojnega spoznavanja smo se zbrale vse v kapelici k blagoslovu, da se pozdravimo z Mamico. — G. prior V. Učak nam je določil cilj teh skupnih dni: Marija. To je bila beseda, ki jo je bilo treba samo še izreči, saj je bila pripravljena v slehernem srcu. Da, čim bliže k Materi! Poglobile smo se potem v vzrok njene vzvišenosti in spoznale, da je Marija velika samo zaradi božjega materinstva. Po lepo izpeljanem razmišljanju so nam duše vzplamtele v mladostnem ognju čistega veselja in tihe

so žejale duše božje besede, je kazalo ploskanje ob koncu. Razvila se je kratka debata in potem je nastopil predavatelj g. profesor Bogovič o »Duhovnem vodstvu«. V izbranih besedah je podal v glavnem misel, da je potrebno v vsaki organizaciji: avtoriteta, občestvenost, individualizem, vodstvo, pokorščina, disciplina. Da bi od mnogih globokih misli ostalo na rodovitni zemlji vsaj zrno: ohraniti zvestobo našemu najvišjemu vodniku Kristusu. Bile smo še vse pogreznjene v obširno razpravljanje, ko se je oglasil opoldanski zvon. Kako kratke so ure v Marijini šoli. Odšle smo k obedu.

Zborovanje kongreganistinj v Celju od 27. do 29. julija 1932

sreče, da je iz vsake vrelo k Materi: Samo Tebe, in vse Tebi: mladost, čistost, življenje. Tudi na Njenem srcu ni bilo več sledu težke sence... Prišel je 28. julij, dan setve naših njiv. Naš prvi korak je bil k Mariji: skupno smo izmolile kongregacijsko molitev. Začutila sem tedaj prisrčnost skupnosti. Saj molim vsako jutro, pa je bila tedaj kakor nova »Pozdravljena, Kraljica«; toliko duš, pa iste misli, ista čuvstva, iste besede, vse eno, vse božje in Marijino. O, kako lepo je, če prebivajo sestre skupaj! Pri sv. maši smo se spet zamislile v Marijino veličino: Maria Virgo, Maria Immaculata. Ne bom podrobno popisovala krasnega govora, le trdim še in še: Najlepše je pač biti Marijin!

Kmalu po sv. maši smo se zbrale v dvorani. Gospodje voditelji so bili že pripravljeni z govori. G. kanonik dr. T. Klinar nas je še enkrat pozdravil in vse izročil Mariji. Potem pa so padala zrna... Oglašil se je zopet p. Učak z globoko izčrpnim govorom: Kongregacija in dijakinja. Kako

Slabo vreme popoldne nam je preprečilo zborovanje na prostem. Zato smo rade spet zasedle dopoldanske prostore. Pripravite srca, tudi vanje mora deževati!

Stopil je k predavalni mizi g. dr. J. Pogachnik. Gladko in jasno mu je tekla beseda o umetnosti. Dokazoval in prepričeval nam je predvsem misel, da je vir vse umetnosti Bog, ki je Lepota, Resnica in Dobrota. To so bile besede kot nalašč za nas, za žensko dušo, ki je že po naravi prijateljica umetnosti. Tako smo se zatopile v predavanje, da nismo opazile, kdaj se nam je sonce prismejalo skozi okno. Dosti je za en dan, duše se polne! Vleklo nas je samo še ven preko mestnih ulic. Uganili so gg. voditelji našo željo in odšli smo na Stari grad zunaj mesta. Za malo truda, pa toliko lepote: res lepa je tudi Štajerska, list iz božje knjige. Krasno, prekrasno, kako tudi ne, saj smo hodile sestre z lučami v dušah in z Marijo v srečih.

Doma nas je že čakal zabaven večer: Igra »Jefftejeva prisega«, godba, solo petje itd.

Polne vsega najlepšega smo se pozno odpravile k počitku.

Še en dan, potem slovo!

V kapelici je opravil sv. mašo mil. g. opat Jurak kot odposlanec mariborskega g. škofa, ki nam je spregovoril tudi nekaj lepih besed. Pristopile smo vse k skupnemu sv. obhajilu; bil je najlepši trenutek: Jezus pridi.

Še poslednjič smo se zbrale v dvorani. Duše so že polne, a treba jih je zvrhati za kritične dni mladosti... Zato smo se še z veseljem potopile v krasne misli o *liturgijem življenju*, katere nam je z živahno zgovornostjo podajal g. prof. P. Živornik. Ne bom popisovala, le pristavim: Več molitve, globlje v skrivnost sv. maše, kvišku z duhom, da ne bo tako pusto in dolgočasno v dušah.

Zadnji je govoril g. prof. A. Kordin. Z zlatimi besedami nas je spomnil naše velike dolžnosti, *apostolata*, ki smo ga obljubile Mariji: Skrbela bom, da Ti bodo služili tudi

drugi. To nalogo tako radi pozabimo; saj živi okrog nas polno bednih, ki jim življenje podaja le križ, pa jih hočemo prezreti in bežati mimo njih, kot da nimamo srca. Potem pa še pravimo, da smo Marijini. Pot kongreganistke vodi k revnim, ki so prazni in zapuščeni in ljubezni potrebni: takim bodi duhovnica! Potem je g. predavatelj končal: »Razšli se bomo. Oditi moramo boljše, za korak bliže h Kristusu!« Ponovil je besede nadškofa Iv. Šariča: »Moli in delaj in Marijo časti!«

Zavriskale so duše in k Materi je vrelo: »Tako hočemo, hočemo.«

Pohitele smo še enkrat k skupnemu blagoslovu v kapelico. Srca so hvalila in prosila... Zabučale so orgle in zagrmelo je iz vseh grl: »Povsod Boga!«

Kajne, sestre, kako lepo je pri Mamici. Končano. Razšle smo se s polnimi dušami...
Brigita A.

Na soncu in zraku

(Taborenje križ. dij. kongr.)

Bela Krajina! Iz predavanj in slik smo jo poznali, v knjigah in spisih smo o njej čitali: o njenih lepotah in dobrotah, o zelenih dobravah in vinskih goricah, o starih običajih in lepih pesmih. Slišali smo, da je še mnogo dobrih starih navad tam doma in da so Belokranjci prijazni in gostoljubni ljudje. Zato nismo pomišljali dolgo, kam bi šli letos na taborenje. Kaj hitro se je odločilo 22 kongreganistov, da gremo v naročje srebrne Kolpe.

Prvega julija opoldne nas je odložil vlak na prijazni postajici Rosalnice pri Metliki. Bili smo v sončni Belokrajini. A tega sonca se nismo dolgo veselili, kajti pošteno smo se potili, ko smo obloženi s težkimi tovari in nahrbtniki sopihali od postaje proti našemu »taborišču«. Že sta se nekaterih tabornikov lotevala nestrpnost in nevolja, ko je voditelj, ki se je tudi potil pod težkim nahrbtnikom, pokazal na obširen travnik ob mogočni Kolpi. Visoki jagnjedi in z drevjem obrastli griči okrog so nudili krasno sliko. V hipu so pozabili vsi na težko breme in se vsuli po stezi na taborni prostor, kjer so najprej opazili in pozdravili bister studenec. Po kratkem počitku in okrepčilu je bilo treba na delo, da si postavimo dom in stan.

Voditelj je dal načelnikom posameznih oddelkov navodila in v hipu je nastalo na travniku živahno vrvenje. Ko bi starši videli tedaj svoje fante, bi se njihovi spretnosti nemale čudili. Zage, sekire, lopate, kladiva, klešče, deske in koli, vse je pelo, zvenelo in ropotalo pod gibčnimi rokami. Nekaj ur in že je stala naša vas: šest šotorov se je vrstilo v lepem polkrogu, sredi pa je vihrala mogočna trobojnica. Ponosni so zrlji vrli taborniki na svoje delo in si brisali potna čela. Streha bo že, smo si mislili, a kako bo s hrano? No, to skrb nam je hitro pregnala Nemaničeva tetka, ki je že z večerjo pokazala, da se dobro razume na kuharsko umetnost. In res je ves čas ljubeznivo in požrtvovalno skrbela za ljubljanske »gospode«, kot nas je imenovala.

Potem se je začelo veselo taborno življenje! Kdo bi vse popisoval! Imeli smo vse, kar si more mestni dijak želeti: zeleni travnik za igre, mogočno reko Kolpo za kopanje, čolne, ping-pong, odbojko, nogomet. To je bilo krika in vika! Ko smo prišli, so se vaščani začudeno izpraševali: »Ali je prišel cirkus?« No, cirkus ni bil, a imeli so vseeno priliko videti marsikaj zajemljivega.

Pa nikar ne mislite, da smo na taborenju mislili samo na zabavo. Kongreganisti smo, zato smo tudi svoje taborno življenje temu primerno uredili. Vsako jutro smo imeli sv. mašo. Navadno smo korakali v vrsti s štirimi praporčki spredaj. Lepo je bilo pri kapelici na Božakovem, v Radovičih, ali pri Treh farah. Večkrat smo imeli recitirano mašo, včasih pa so nam tudi domače pevke zapele med sv. mašo. Kljub obilnemu delu so namreč ljudje radi prihajali k naši sv. maši. Sploh smo opazili, da številna znamenja ob poti, kapelice in cerkvice po gričih, niso samo častitljivi ostanki starih dni, marveč znak globoke vernosti ljudstva.

Posebno prijetni so bili večeri ob tabornem ognju. Razgovori, smeh, zabava in vesela pesem: vse je pričalo o naši zdravi mladosti. Ob določeni uri je taborovodja Tone dal znamenje s piščalko in takoj so se vsi postavili v zbor. Nekateri so se bili

že zmuzali skrivaj v šotore in položili trudne ude k počitku; a nič ni pomagalo. Postaviti so se morali v vrsto in poslušati g. voditelja, ki je dal povelje za nočno službo in navodila za naslednji dan. Po zboru smo se vedno posvetili svoji nebeški Materi s pesmijo: »Ti o Marija, naša kraljica...« Krasen je bil pogled na četo Marijinih borcev, ko so stali in peli ob svitu ognja. Glas Marijine pesmi je prodiral daleč, daleč skozi noč... Mirno smo se nato razšli po šotorih; vse je postalo tiho, le hoja straže in prasketanje tabornega ognja je še pričalo o življenju v taborišču.

Taborno življenje je potekalo brez vsake večje nezgode. Vendar lekarnar Antek ni nosil zastonj na rokavu belega traku z rdečim križem. Vsak večer je imel ordinacijske ure in priznati moramo, da je svojo zdravniško umetnost vršil v splošno zadovoljstvo. Rane, žulje, solnčne opekline, prehlad, glavobol itd., vse je znal ozdraviti z dobro mažo in šaljivo besedo.

Dolgčas v taboru ni bilo nikoli. Saj je bilo vedno kaj novega. Zdaj smo dobili obisk iz Ljubljane, zdaj iz Semiča, Metlike ali Črnomlja. Vsem je pri nas zelo ugajalo. Par tovarišev je prišlo celo peš preko Gorjancev iz Ljubljane. To so nas presenetili! Goste smo seveda prijazno sprejeli. Včasi smo jih počastili po stari belokranjski navadi s tem, da smo spekli janca na ražnju. To je bil vesel dogodek za ves tabor! Pa ne mislite, da je bil to kak velik luksuz. Tovariš Marjan je stopil tja v Karlovec in že za tri do štiri kovače je prignal krepkega ovna. Hitro je potekal čas in kar težko je bilo slovo od lepega kraja in prijaznih ljudi.

Ko smo se vrnili v Ljubljano, smo bili zagoreli od sonca, a zdravi in krepki. A to ni vse, kar smo pridobili. Tabor nam je dal še mnogo več. Spoznali smo naše kmečko ljudstvo, njegove težave in skrbi, njegovo delo in trpljenje, njegovo žalost in veselje. Spoznali smo, da se za žuljavo roko in umazano obleko skriva mnogo srčne dobrote in dušne lepote. S poznanjem našega ljudstva, z doživljanjem njegove vernosti in poštenosti se je okrepila tudi naša vera. Zavedli smo se, da je naloga nas inteligentov za to ljudstvo in s tem ljudstvom delati za srečno bodočnost, ki bo vzkliła iz katoliških kulturnih vrednot.

A.

Vitez naše ljube Gospe

(Nadaljevanje iz I. letnika.)

Vitez:

Poslušaj torej! Poučim te in ti oči
odprêm,
da s svetim strahom vsa prevzeta
se čudežu boš čúdila.

Tam daleč v sveti deželi
je rasel razkošen gaj,
v njem cvele ognjene so rože,
dehte v zeleni so maj.

Otrok jasnookih so trume
igrale se v gaju drobné,
smejoč se skakale, vriskale,
poljubljale rože svetlé.

Sedela nebeška Devica
nekoč je na vrtu tem
z Jezusčkom Sinom v naročju,
vidna otroškim očem.

Igrala se z božjim je dečkom,
kažoč mu lepoto cvetic,
in zrla v dolino pod sabo,
prislúškala petju ptic.

Tedaj otročiči k Detétu
so sladkemu v trumi prišli,

v drobnih ročicah prinesli
vonjavih so rož mu vsi.

Dadó jih Materi božji,
ta gleda s smehljajem ljubó,
se žarki igrajo z lasmi ji,
ko da nosi krono zlató.

Pa izbere iz rož škrlatnih
karkoli jih belo cvetè,
pa splete z nežnimi prsti
v venec blesteč jih vse.

Skrbljivo odlamlja trne,
da bol odstrani grenkó,
a zadnji zavratno jo zbode
v belo, prebelo rokó.

Na rože nedolžno belino
kane kaplja krvi
in roža v škrlatnem sijaju
ognjeno boleče vzžari.

Pa venec ta Sinu na glávico dé,
se dete ljubeče ji v oči zazre,
poljubi Devico najlepšo.

Zajoče Marija prevročo solzó,
zarajajo deca s hvalo, častjo,
vriskaje, peva je kolo.

In rože te vse, očarljivo lepé,
ki zvila Devica v venec jih je,
da cvele so Sinu na glavi,

še zmerom vonjajo z nekdanjo močjo,
še zmerom ko nekdanj prelestno cvetó,
usehnile dosihdob še niso.

—

Ta čudež jaz čuvam v železo odet,
da ne ugrabi sovragov zavistni ga svet.

Posvetnost:

Ha-ha, zdaj jaz na vrsti sem,
da se smejim: ha-ha!

O, ábotnost zmaličena!

Se v jeklo oblači,

se vitezu pači,

pred vencem iz rož na straži stoji.

Prav res,

zabavno, kot gledala majski bi ples,

ko devičie nožice stopicajo,

jim kodri vihrajo, se v vetru igrajo,

ko smeh se razlega in grla pojó.

(Zaupljivo:)

Prijatelj, véruj mi, da lepših še stvari
na svetu najti je.

Živ krst — nič se ne boj —
ne briga se za venec tvoj.

Vitez (sam pri sebi):

Kako že mojster je delal?

Pojdi, moj sin, kljubuj in čuj!

Sovrag oprézuje iz zasede:

vsak hip utegne te zatefi.

A če boš slab in nepazljiv,

otme nam čudežno svetinjo,

da s peklensko silo in zlobo uniči jo.

Posvetnost:

Nikar snetivih čenč!

Ni več do teh utvar ljudem,

zgolj smešiš se pred svetom vsem.

Zastonj stojiš in váruješ

babjeverstva prazni strah.

Mar pojdi z mano!

Povedem te v prekrasen kraj,

kjer čaka te življenja slaj.

Tam ni potreben težki štít,

ne, da z železom si pokrit:

v baržun in svilo boš mehkó

Lahkó zagrinjal si telo!

(Sledi)

F. Weiser - Mira Golobič:

Alfredova skrivnost

(V lanskem letniku je samo uvod povesti. Pisatelj popisuje Alfredov obisk pri sv. Očetu v Rimu in kako so kongreganisti obhajali Silvestrov večer. Alfred napiše na svoj dnevnik: Moja skrivnost.)

Veliki teden. V globoke misli vtopljen roma Alfred mimo dolgih hišnih vrst. Vprav je krenil v Währingerjev pas, ko nenadno zasliši za seboj znan glas: »Puc!«

Ozre se.

V vozu cestne železnice stoji zraven sprevodnika mali Herzog Alfonz in živahno maha z roko. Pri naslednji postaji pa se že sestaneta.

»Vprav sem se spravljaj k tebi, Puc,« mu zakliče Alfonz v pozdrav. Veselo si stisneta roki. »Si že bil pri patru?« vpraša tiho.

»Ne,« odvrne Puc, »ravno zdaj kanim k njemu, lahko me spremiš.«

»Ne, ne grem gor,« meni Alfonz, »sam moraš govoriti ž njim. Počakal te bom v sobi Marijine kongregacije, dokler ne boš opravil.«

»Lahko se stvar zavleče.«

»Nič za to; imam s seboj Karla Maya, ne bom težko čakal.«

Obstala sta na samostanskem pragu: »Prosim, je pater Mayer doma?«

»Je.«

»Ti, Puc,« zašepeče Alfonz, »stopiva še prej malo v cerkev, da se bo vse prav končalo!«

*

»Častiti, še nekaj vam moram povedati; skrivnost je to, toda vam jo moram razodeti.« Alfred zajeca; obraz mu zalije kri.

Z dobrimi, jasnimi očmi se zagleda prezes v mladeniča.

»Skrivnost?« vpraša mirno.

»Da,« odgovori Alfred in dvigne oči. »Ko ste na Silvestrovo govorili o okrožnici svetega očeta ter kako bodi kongreganist vitez Odrešenikov, se mi je mahoma vzbudila misel: To je, kar Kristus zahteva od mene! In tu bi zanj kaj velikega storil.

In skoval sem načrt: Posvetiti se hočem Srcu Jezusovemu, varovati se slehernega velikega greha in delati za Kristusa z vsemi močmi. Prvega januarja sem to obljubil Odrešeniku in ga prosil, naj me pri svetem obhajilu izvoli za svojega viteza.

Kesneje sem to izdal še dvema tovarišema, Herzogu Alfonzu in Steigerju Ivanu. Tudi ta dva sta postala viteza Srca Jezusovega, in sicer drugega februarja. Sklenili smo, da bomo zares vneti kongreganisti in delali dobro z vsemi silami. To pa je naša skrivnost, nikomur je ne izdamo. Če storimo kaj za našega Odrešenika, se izgovorimo, da je to naša »služba«.

»In kaj ste dosedaj v tej vaši službi storili?« vpraša z nasmehom prezes.

»Odkar smo vitezi Srca Jezusovega, gremo vsako nedeljo k svetemu obhajilu, šestokrat tudi ob delavnikih, vsak dan pa obiščemo večno luč.

Zbiramo drobiž, da bi mogli z njim odkupiti poganške otroke. Enega smo že. — Na cesti pozdravimo vsakega duhovnika, tudi če se nam ljudje posmehujejo. In se vnemamo, da bi čim več sošolcev pridobili za Marijino kongregacijo...«

Alfredu zastane beseda.

Pater ga pogleda. — »Otrok,« reče počasi, »Večni ti je veliko milost izkazal, da ti je ta načrt vdihnil; za to mu moraš biti toplo hvaležen. In temu vzoru moraš z vsem srcem služiti. Seveda ni težko reči: nobenega velikega greha nočem zagrešiti... toda boj, katerega ta sklep povzroči, je premnogokrat zares trd in grenak. Veš, kaj mislim. Mladenič, ki si hoče ohraniti čisto srce, potrebuje mnogo moči in mnogo milosti. Zategadelj je tvoja, kot viteza Srca Jezusovega, največja dolžnost, da moliš in se žrtvuješ, da si ohraniš čistost. To mora biti tvoj najvišji in najlepši cilj: ostati čist in tudi drugim stati ob strani, da si ohranijo čisto srce. Za to te bo Bog osrečil in vsa tvoja dela, ki jih boš zanj storil, blagoslovil. Če pa si boš srce omadeževal, ne boš več vitez Srca Jezusovega. Iz tega vidiš, kako velika in prelepa je dolžnost, ki ti jo nalaga Jezus.

Mati božja vam bo pomagala, da boste ostali zvesti. Jaz pa bom sleherni dan molil za vas, da boste zmerom goreči in pogumni vitezi v boju za najlepši in najdragocenejši zaklad — sveto čistost.

In zdaj se pomenimo še o drugih stvareh, ki jih imaš na srcu.«

*

Dolgo sta tako sedela. Pri slovesu stisne pater mladeniču roko: »Bog te blagoslovi. Alfred! Ostani zmerom srečen in zvest in nikoli ne pozabi, kaj si zdaj!«

Alfred zleti po stopnicah v sobo Marijine kongregacije. Tam sedi Alfonz; glava mu je skrita v dlaneh in dokraja je v svojo knjigo zatopljen. »Škoda, Puc,« zakliče, »da si že tu. Vprav sem na strašno napetem mestu. — Kaj je rekel pater?«

»Vse sem mu razodel. Popolnoma soglašam. Takoj lahko skočiš gor; tudi s teboj in Steigerjem Ivanom bi rad govoril.« —

Ko sta proti poldnevu oba prijatelja romala domov, je prvokrat stopil pred njune oči njun vzor v vsej žarkosti in veličini: prezes jima ga je odkril.

»Ti,« vzklikne nenadno Alfonz, »oče mi je znova dovolil počitnice v počitniškem domu na Seeburgu. To bi bilo sijajno, če bi šel letos tudi ti z nami; in Steiger Ivan tudi, pa bi bili vsi trije skupaj.«

Puc je ostrmel in ga presenečeno pogledal: »Alfonz, to je krasna misel, morava jo izvesti. Moji starši bodo gotovo pritrdili. Kako je tam v Seeburgu?«

»Majhno mestece je to, čisto ob jezeru; okrog njega se bočijo visoke gore. Počitniški dom je visok grad z obširnimi parkom.

Tam se lahko koplješ in letaš po lozah. Lani nas je bilo nad sto, vsi dunajski dijaki. Ravnatelj je ljubezniv mož; pa tudi oba lanska prefekta sta bila izvrstna. Sleherni dan utegneš v cerkev, če se ti da, čez dan pa smeš v mesto.«

»Kaki so tovariši?« vpraša Alfred.

»Oo, zelo dobri dečki so vmes. Tudi mnogi kongreganisti. Toda tudi taki, ki se posmehujejo, če zaviješ v cerkev. To pa le zato, ker so nekateri plašljivci in si potem več ne upajo v cerkev. To pa nam nič mar. Pred nama bodo pač kmalu nehali, ko bodo spoznali, da nisva zajca.«

Puc ga prekine: »Ti, to bo imenitno, tu bo najino polje za »službo«. Tam utegneva dobiti tudi kakega viteza Srca Jezusovega. Takoj danes bom prosil starše.«

Alfonz je še pripovedoval o Seeburgu in njegovih krasolah. Puc pa je samo z enim ušesom poslušal. Ključala ga je ena sama misel. Ko sta zavila v poslednjo ulico, vzklikne nenadoma:

»Ti, še nekoga bomo vzeli s seboj na Seeburg!«

»Koga?« vpraša Alfonz začudeno.

»Leva Köhlerja.«

»Köhlerja? Zakaj pa ravno njega?«

»Tega vzamem jaz v »službo« s seboj. Ima na Dunaju bratranca, ki je zelo lahko-miseln, a se pajdaši vedno z njim. Moramo ga vzeti s seboj, da se temu bratrancu čez počitnice izogne. Kakor hitro dobim privoljenje od staršev, da smem iti na Seeburg, povabim Leva Köhlerja. Prav gotovo pojde z nami, saj mu vendar dovoli oče vse, kar hoče.«

(Sledi.)

† Ančki Mesarjevi,

ki se je v cvetu mladosti
dne 6. avgusta 1932 ob 5 popoldne
preselila v večnost.

Kakor srna je brzela po Zaloški cesti, vračajoč se iz fiziološkega instituta v splošni bolnišnici zopet k naslednjemu predavanju v predavalnici univerze na Kongresnem trgu. Kako veselo je donel njen glas, v koliki radosti ji je sijalo lice! —

Študirala je naravoslovje, pronikala s ponižno spoštljivostjo v tisto skrivnostno, veličastno življenje, ki je skrito v sleherni bilki in ki zastavlja učenja-kom toliko ugank. V misteriju vsemirja, v večnem toku življenja, v najpreprostejši sliki prirodnih pojavov in dogajanj, je Ančka zaznavala perspektive božje Vsemogočnosti; vsa idejna sila, izvirajoča iz tega motrenja kozmosa sub specie aeternitatis, se je Ančki sprostila v zahvalno pesem božjemu Mojstru, ki ves ta kozmos, vse to življenje tako modro urejuje in vodi. Zasidrala je vanj, ki je Pot, Resnica in Življenje, vse svoje bistvo.

Kakor zori klasje, tako je zorela njena duša v tej luči božje Ljubezni. Svoje duševno hotenje ni vezala več na materijelnost življenja, z molitvijo je prilivala gorivo vedno in edinole tej božji luči v svojem srcu. Tako je rastla Ančka navznoter v vsem dobrem, plemenitem in lepem.

Pot notranje rasti v božjo polnost življenja pa drži skozi vrata trpljenja. — Zavratna sušica je napadla njeno telo. Kot Marijin otrok, njej zvesto vdan, se je Ančka poslej še bolj prizadevala bogatiti svoje notranje življenje, da bi po tem svojem malem trpljenju še globlje doumevala Krista in njegovo odrešitveno trpljenje.

Z največjo vdanostjo kot more le Marijin otrok, je prenašala to svoje tiho trpljenje, pojoč še bolj iz srca: Magnificat anima mea Dominum.

Ves čas življenja je Ančka hodila po poti čistosti, vsaka misel se ji je v trpljenju obračala le k Bogu in v njem je iskalo njeno srce svoj mir in svojo srečo. —

Njena popolna vdanost v voljo božjo je njeno trpljenje predelavala v cvetlice, ki so v svoje kelihe vsrkavale čim največ božje Ljubezni.

Prsi so se ji sunkoma dvigale, v beli, lepi obraz ji je silila rdečica, iz napol odprtih ust se silila sapa, ki ji je dušila besede, a vsa njena duša je na slovesen način govorila, kako rada bi, dokler je še v telesu, sipala še in še drobno zrnje vsega dobrega. Tako kratke so ure življenja na tem svetu in pride ura — in za njo nobena več!

Nadvse skrbno se je Ančka pripravila na smrt. Njena ura se je stekla, ko jo je roka Vsemogočnega zarisala med svoje izvoljence.

Njena čista duša, ozaljšana s tolikimi čednostmi, s tolikim bogastvom, se je težko poslavljalna od telesa, — od telesa, ki se je vedno kljub njegovi zemskosti tako sveto podrevalo njej. Ni čuda, da je bila tako težka ta sprostitev čiste duše od čistega telesa, da, zdelo se je, kakor da bi duša tolažila osamelost telo z besedami Odrešenika, ki je napovedal vstajenje mesa: Kdor je moje telo in pije moje kri, ostane v meni in jaz ga bom obudil poslednji dan. —

Vem, kakor je Ančka v svojem življenju tako vneto častila Marijo ter je bila njen nadvse dober otrok, tako ji je Marija tudi v smrtni uri stala na strani ter spremila njeno dušo na potu v nebeško domovino.

Kakor Ančka lepo morejo umreti samo Marijini otroci.

Ema Deisingerjeva

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**
V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih
zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2

 **SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.**

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in blachevine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblek ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NAČELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in knjigoveske potrebščine.

A. JANEŽIČ
LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

